

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΠΟΥ ΗΡΘΕ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΥΟ

Εικονογράφηση: Άγης Αghσιλάου

Προλογίζει ο Ακαδημαϊκός Χρήστος Σ. Ζερεφός
Εθνικός Εκπρόσωπος για την Κλιματική Αλλαγή

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΠΟΥ ΗΡΘΕ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΥΟ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η εκδίκηση που ήρθε από το κρύο**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ευγένιος Τριβιζάς

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ: Μαρία Κουτσιούμπα

ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Άγνης Αghσιλάου

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ – ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σοφία Ζώρα

© Ευγένιος Τριβιζάς, 2026

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2026

ISBN 978-618-01-2874-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1977

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1977

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΠΟΥ ΗΡΘΕ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΥΟ

Η Επιστήμη Μιλά

Προλογίζει ο Ακαδημαϊκός και Εθνικός Εκπρόσωπος
για την Κλιματική Αλλαγή, Χρήστος Σ. Ζερεφός

Η Φύση Απαντά

Καταθέτει σκέψεις ο Διευθυντής του WWF Ελλάς,
Δημήτρης Καραβέλλας

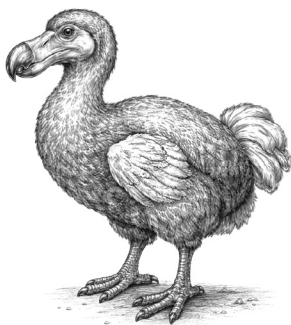
Η Μνήμη Υπενθυμίζει

Μας αφήνει παρακαταθήκη η Συνιδρύτρια του Εθνικού
Μουσείου Φυσικής Ιστορίας Γουλανδρή,
Νίκη Γουλανδρή

Εικονογράφηση:
Άγης Αghσιλάου

Στο ντόντο και σε όλα
τα εξαφανισμένα πλάσματα της Γης
που πλήρωσαν με την ύπαρξή τους
την ανθρώπινη απληστία και αφροσύνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΤΡΟΜΟΣ ΣΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟ

ΟΠΟΥ Ο ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ, Ο ΘΕΡΜΑΣΤΗΣ
ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΑΣ ΕΝΟΣ ΝΟΡΒΗΓΙΚΟΥ
ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ ΑΝΤΙΚΡΙΖΟΥΝ ΚΑΤΙ ΠΟΥ
ΤΟΥΣ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΑΠΡΟΣΜΕΤΡΗΤΟ ΤΡΟΜΟ.

Το μοιραίο εκείνο βράδυ, που αρχίζει η συγκλονιστική αυτή σειρά συμβάντων, το εμπορικό νορβηγικό ατμόπλοιο μεικτού φορτίου *Ραγκναρόκ*, ένα παμπάλαιο σκαρί της ναυτοπλοϊκής εταιρείας *Λούφτεν Λαφούτεν*, χωρητικότητας διακοσίων σαράντα κόρων, με καπετάνιο τον εβδομηντάχρονο θαλασσόλυκο Λάρσεν Ολούφσεν, μαστιγωμένο αλύπητα

από ανελέητες ριπές καταιγιστικής βροχής, κλυδωνιζόταν στα ξεχαλίνωτα κύματα του ανταριασμένου Ατλαντικού Ωκεανού.

Τρεις θαλασσοδαρμένοι ναυτικοί, ένας κουτσοδόντης λοστρόμος από τη Σουμάτρα, πρώην τσιλιαδόρος συμμορίας διαρρηκτών αλλαντοπωλείων, ένας μονόφθαλμος Ιρλανδός θερμαστής, πρώην άνθρωπος-βολίδα σε πλανόδιο τσίρκο που λόγω λανθασμένων υπολογισμών τροχιάς είχε εκτιναχθεί μέσα σε μια κλούβα με τρεις τίγρεις και έκτοτε άλλαξε επαγγελματικό προσανατολισμό, και ένας κοκκινομάλλης παραμάγειρας από τη Μαδαγασκάρη, πρώην κλεπταποδόχος βαλσαμωμένων πελεκάνων, είχαν κατέβει κλεφτά από μια μισοκαλυμμένη με βρύα μπουκαπόρτα στο αμπάρι με τα νόμιμα και λαθραία εμπορεύματα και έπαιζαν μπαρμπούτι, κάτι που, βέβαια, απαγορευόταν αυστηρά από τους κανονισμούς της ναυτοπλοϊκής εταιρείας.

Μισοσκόταδο κυριαρχούσε ολόγυρά τους.

Στα αυτιά τους έφταναν οι μουντοί ρυθμικοί ήχοι από το λεβητοστάσιο, οι παφλασμοί της θάλασσας, τα τριξίματα των σκαρμών και τα βογκητά της καταιγίδας που απειλούσε να καταποντίσει το καράβι στα αβυσσαλέα τρίσβαθα του Ωκεανού.

Καθισμένοι σε μπάλες μπαμπακιού γύρω από ένα κοντόχοντρο βαρέλι από παστά μύδια, οι τρεις σύντροφοι, στο τρεμάμενο φως μιας λάμπας ιχθυέλαιου, έπαιζαν στις φούχτες τους φθαρμένα από την πολυκαιρία ζάρια και έριχναν επιδέξιες ζαριές, ενώ κάθε τόσο ρουφούσαν γερές γουλιές τεκίλα από ένα σκουροπράσινο ξετάπωτο μπουκάλι, κατάστικτο από δαχτυλιές και διακοσμημένο με απομεινάρια από δίχτυα αράχνης.

Βραχνές και ψιθυριστές ακούγονταν οι φωνές τους και πού και πού το γλουγλούκισμα της τεκίλας που κατέβαινε στα λαρύγγια τους.

«Βγαίνω με εκατό!»

«Τριάρες!»

«Διπλές!»

«Γλου... γλου... γλου! Δώσε μου τεκίλα και πάρε μου την πιπίλα!»

«Βρε τι ατυχία είναι ετούτη!»

«Σάντα Μπάρμπαρα! Άσοι!»

«Έξι-πέντε!»

«Γλου... γλου... γλου!»

«Εξάρεις!»

«Μήπως τσίμπησες, ρε φίλε, τα ζάρια;»

«Με προσβάλλεις. Είμαι θεοσεβούμενος εγώ!»

«Γλου... γλου... γλου!»

Σε μια στιγμή, εντελώς αναπάντεχα, αλλόκοτοι ήχοι τούς έκαναν να διακόψουν το μπαρμπούτι. Οι ήχοι αυτοί δεν ήταν οι συνηθισμένοι κραδασμοί των μηχανών του λεβητοστάσιου. Δεν ήταν παφλασμοί μανιασμένων κυμάτων. Ούτε

με τριξίματα σκαρμών, ούτε με βογκητά καταιγίδας έμοιαζαν. Καθόλου!

«Σςςς! Ακούτε, σύντροφοι;» ψιθύρισε με ένα τρέμουλο στη φωνή του ο λοστρόμος που φορούσε μακρύ πλεχτό σκούφο με μελιτζανί και ροζ ρίγες για να μην κουτσουλάνε οι γλάροι τα αυτιά του.

Έμειναν για λίγο ακίνητοι, σιωπηλοί, προσπαθώντας να προσδιορίσουν την πηγή των παράξενων εκείνων ήχων.

«Λέτε, σύντροφοι, να κρύβονται τίποτα Εσκιμώοι λαθρεπιβάτες στο αμπάρι;» ψιθύρισε ο Ιρλανδός θερμαστής που είχε από ένα τατουάζ στα δύο στιβαρά του μπράτσα: μία μισοξεφλουδισμένη μπανάνα στο αριστερό και μία νεκροκεφαλή που κρατούσε ένα τριαντάφυλλο στα δόντια, στο δεξί. Λόγω του ότι ο Πορτορικανός δραπέτης φυλακών που του χτύπησε τα τατουάζ έπασχε από χρόνια αχρωματοψία, η μπανάνα είχε χρώμα βιολετί και το τριαντάφυλλο σταχτί σε απόχρωση ουράς αρουραίου.

Του έκανε, όμως, και τα δύο στην τιμή του ενός και γι' αυτό τον λόγο δεν παραπονέθηκε.

«Έτσι και πρόκειται για λαθρεπιβάτες Εσκιμώους και τους αποκαλύψουμε, πιάσαμε την καλή!» ψιθύρισε ο κοκκινομάλλης παραμάγειρας από τη Μαδαγασκάρη και χαμογέλασε, φανερώνοντας δύο σειρές λειψά, στραβά και κιτρινωπά από τη νικοτίνη δόντια. «Ο καπετάνιος σίγουρα θα μας ανταμείψει!»

«Ή, ακόμα καλύτερα, μπορούμε να εκβιάσουμε τους Εσκιμώους και να τους ζητήσουμε τις γούνινες κουκούλες τους για να μην τους καταδώσουμε», πρότεινε ο κουτσοδόντης λοστρόμος από τη Σουμάτρα, που τον μελιτζανίσκούφο του με τις ροζ ρίγες τον είχαν ρημάξει οι σκόροι και πολύ θα ήθελε να τον αντικαταστήσει με κουκούλα Εσκιμώου.

Έστησαν αυτί. Οι παράξενοι ήχοι είχαν σταματήσει. Ούτε δύο δευτερόλεπτα δεν πέρασαν, όμως, και ξανακούστηκαν. Σίγουρα, δεν έμοιαζαν να προέρχονται από ανθρώπινη

οντότητα. Κάτι άλλο ήταν. Κάτι αλλόκοτο! Ένα κρώξιμο θρηνητικό μαζί με ένα βαθύ παρατεταμένο υπόκωφο μουγκρητό που μάταια προσπαθούσε να μετουσιωθεί σε λόγο. Φρικιαστικά φτεροκοπήματα ακολούθησαν. Κάτι σαν νυχτόβιες νυχτερίδες που παραδέρνουν σε στοιχειωμένες σπηλιές. Αλλά αυτό που έκανε το δέρμα τους να μυρμηγκιάσει ήταν εκείνος ο ήχος, ένας ήχος πιο ανατριχιαστικός από νύχια ύαινας που γρατζουνάνε επίμονα σιδερένια πανοπλία πανικόβλητου ιππότη.

Οι πολυάριθμες ρουφηξιές τεκίλας που είχαν κατεβάσει οι τρεις τζογαδόροι τούς έκαναν να αισθάνονται παραπάνω από το ασφαλές παράτολμοι.

«Για πάμε να δούμε, ρε παιδιά! Τι κάνει έτσι;»

«Καλά λες!»

«Ας ρίξουμε μια ματιά!»

Σηκώθηκαν παραπατώντας. Οσμές από κατράμι, φύκια σε αποσύνθεση και πελαγίσια

αρμύρα πλανιόνταν στο μισοσκότεινο αμπάρι. Πελώρια εμπορευματοκιβώτια, στοίβες βαρελιών, θεόρατα χαλύβδινα ψυγεία έριχναν ολόγυρα δυσοίωνες σκιές. Ζαλισμένοι από την τσουχτερή τεκίλα, οι τρεις σύντροφοι έκαναν μερικά παρακινδυνευμένα βήματα στο μισοσκόταδο. Σκοντάψαν, βλαστημώντας, σε κουλούρες σκουριασμένες αλυσίδες, δρασκέλισαν τη βαριά καδένα μιας παροπλισμένης άγκυρας, παραμέρισαν τρεις σωρούς κάβους που μικροσκοπικά μοβ κοχύλια ήταν κολλημένα πάνω τους και άρχισαν να διεισδύουν όλο και πιο βαθιά στους στενούς, πνιγηρούς και περίπλοκους λαβύρινθους που σχημάτιζαν οι όγκοι των εμπορευμάτων.

Τι ήταν εκείνο εκεί; Η πλευρά ενός κιβωτίου με καπνιστούς σολομούς ήταν σπασμένη και το περιεχόμενο σκόρπιο στο λιγδιασμένο δάπεδο του αμπαριού.

Ξάφνου, μια τρομερή βροντή συντάραξε το αμπάρι. Την ίδια στιγμή, σε μια στροφή στο

ζοφερό μισοσκόταδο, αντίκρισαν, εκεί μπροστά τους, ένα θέαμα που έκανε τα γόνατά τους να λυγίσουν και το αίμα να στραγγίσει από τα πρόσωπά τους!

«Σάντα Μπάρμπαρα!» ξεφώνισε τρέμοντας σύγκορμος ο κοκκινομάλλης παραμάγειρας.
«Σάντα Λουτσία και Σάντα Μπενεντίκτα!»

Ο μονόφθαλμος Ιρλανδός άρπαξε, με τα τριχωτά του χέρια, από τον παραμάγειρα την μποτίλια με την τεκίλα και ρούφηξε λαίμαργα μια γερή γουλιά για να πάρει θάρρος. Μετά, επειδή η μία δε στάθηκε αρκετή, κατέβασε άλλες τρεις απανωτές.

Ταυτόχρονα, ο κουτσοδόντης λοστρόμος από τη Σουμάτρα άναψε με τρεμάμενα χέρια ένα σπίρτο για να ξορκίσει το φρικιαστικό θέαμα, όταν, εκείνη τη στιγμή, ένας γκριζωπός καρaboπόντικας, με μια ροδέλα μπαγιάτικου λουκάνικου στα κοφτερά του δόντια, τινάχτηκε αιφνιδιαστικά πίσω από ένα κιβώτιο και πέρασε τσιρίζοντας ανάμεσα από τα πόδια του,

με αποτέλεσμα να χάσει την ισορροπία του, να του φύγει από τα δάχτυλα το σπίρτο και να αρπαχτεί από τον ώμο του μονόφθαλμου θερμαστή που του γλίστρησε η μπουκάλα με την τεκίλα και έσκασε με εκκωφαντικό κρότο στο δάπεδο, σκορπώντας σκουροπράσινα θρύψαλα στα λεκιασμένα με κηλίδες γράσου σανίδια.

Ενώ πανικόβλητοι οι δύο σύντροφοι προσπαθούσαν να ισορροπήσουν και να σταθούν πάλι στα πόδια τους και ενώ ο παραμάγειρας, πεσμένος στα γόνατα, σταυροκοπιόταν μανιωδώς, εκλιπαρώντας τη Σάντα Μπάρμπαρα, τη Σάντα Λουτσία και τη Σάντα Μπενεντίκτα, ζητώντας τους να επέμβουν κατεπειγόντως όποια προλάβαινε πρώτη, η λιμνούλα που είχε σχηματίσει η χυμένη τεκίλα άρπαξε φωτιά από το αναμμένο σπίρτο. Αδηφάγες φλόγες φούντωσαν αστραπιαία! Μεταδόθηκαν στις μπάλες του μπαμπακιού, τα κιβώτια με τις καπνιστές ρέγγες και τα βαρέλια με τους αλατισμένους μπακαλιάρους.

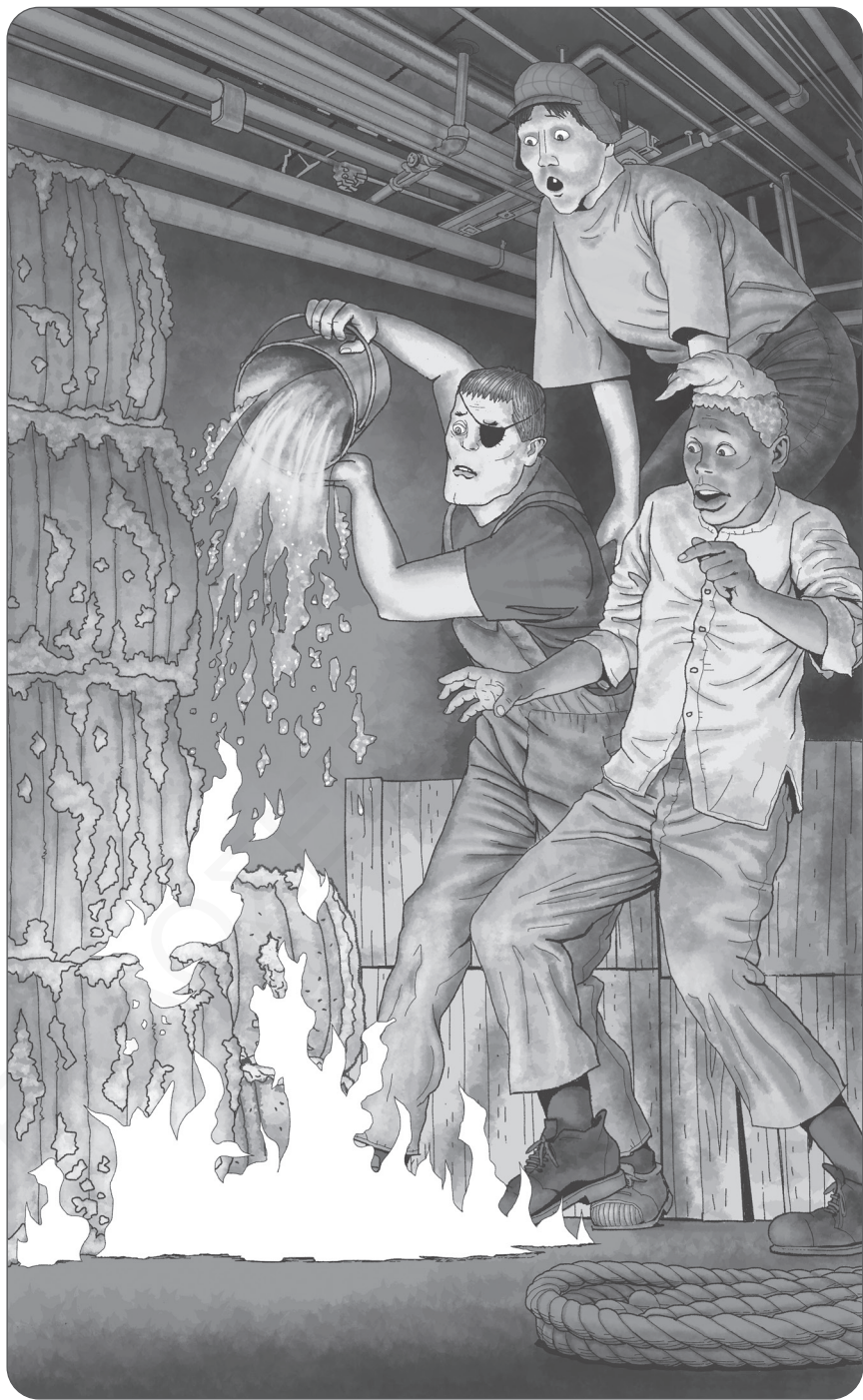

Πανικός και πανδαιμόνιο επικράτησε στο βαθύ αμπάρι.

Όταν με τα πολλά οι τρεις ναυτικοί, καταλαχαιασμένοι, με τσουρουφλισμένα φρύδια και καπνισμένα πρόσωπα, κατάφεραν με τα χίλια βάσανα να σβήσουν τη φωτιά, πήραν βαθιές ανάσες και ορκίστηκαν να μην κάνουν σε κανέναν απολύτως κουβέντα για το ατυχές αυτό περιστατικό, καθώς κινδύνευαν να κατηγορηθούν ότι, διατελώντας σε κατάσταση μέθης εν ώρα υπηρεσίας, λόγω εξωπραγματικών αλκοολικών παραισθήσεων, έθεσαν την ασφάλεια του πληρώματος και του ατμόπλοιου σε άμεσο και ακραίο κίνδυνο. Ο κάπτεν Λάρσεν Ολούφσεν δε θα συγχωρούσε εύκολα τόσο βαριά πειθαρχικά παραπτώματα. Ποιος ξέρει; Ήταν οξύθυμος και δεν το 'χε σε τίποτα να τους φουντάρει και τους τρεις στον φουρτουνιασμένο Ατλαντικό.

Π' αυτό τον λόγο, επειδή δεν ήθελαν να καταλήξουν μεζεδάκι στο στόμα κανενός καρχαρία

ή να περιπλανώνται άσκοπα την υπόλοιπη ζωή τους στην κοιλιά καμιάς όρκας, μάταια αναζητώντας την έξοδο, σκούπισαν σχολαστικά όλες τις στάχτες, φύσηξαν τα αποκαϊδία, ξεκοκάλισαν τρεις ρέγγες που είχαν ξεροψηθεί από τις φλόγες, ρούφηξαν όση τεκίλα είχε απομείνει, ώσπου άδειασε εντελώς το πράσινο μπουκάλι με τις ρυπαρές δαχτυλιές, και επέστρεψαν, παραπετώντας, ο καθένας στο δικό του πόστο.

Μια βδομάδα αργότερα, το νορβηγικό ατμόπλοιο μεικτού φορτίου *Ραγκναρόκ* της ναυτοπλοϊκής εταιρείας *Λούφτεν Λαφούτεν*, χωρητικότητας διακοσίων σαράντα κόρων, άραξε για επιδιορθώσεις και προμήθειες στο απάνεμο λιμάνι ενός μικρού ελληνικού νησιού. Οι κάτοικοι του νησιού ούτε που υποψιάζονταν την απειλή που κουβαλούσε κρυμμένη βαθιά στα αμπάρια του.

Στα ανταριασμένα νερά του Ατλαντικού Ωκεανού, ένα νορβηγικό ατμόπλοιο κουβαλάει στα σπλάχνα του μια αδιανόητη απειλή. Τρεις θαλασσοδαρμένοι ναυτικοί, ένας λοστρόμος από τη Σουμάτρα, ένας μονόφθαλμος Ιρλανδός θερμαστής και ένας παραμάγειρας από τη Μαδαγασκάρη, δεν τολμούν να πιστέψουν στα μάτια τους, όταν αντικρίζουν στα σκοτεινά αμπάρια κάτι που τους προξενεί ανείπωτο τρόμο. Ούτε που διανοούνται να το αναφέρουν στον καπετάνιο! Το ατμόπλοιο αγκυροβολεί για επισκευές και ανεφοδιασμό σε ένα ελληνικό νησί. Και τότε, τυλιγμένα σε πέπλο μυστηρίου, αρχίζουν να συμβαίνουν ακατανόητα γεγονότα που σκορπούν τον πανικό! Πού οφείλονται; Σε επιδρομή εξωγήινων όντων; Σε θεϊκή οργή; Σε κάποια πανάρχαια κατάρα ή μήπως πρόκειται για κάτι άλλο; Για μια εκδίκηση; Για μια ανελέητη εκδίκηση;

**ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΙΚΗΣΗ
ΠΟΥ ΗΡΘΕ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΥΟ!**

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ
ΤΟΥ WWF ΕΛΛΑΣ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-2874-1

9 786180 128741

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 21422

